

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce a): **Ing. F. B.**
bytem

žalobkyně b): **H. B.**
bytem
zastoupená Ing. F. B.
bytem

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. KUJI 3724/2016 ODSH
1431/2015 – Ma/RODV**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o prodloužení doby platnosti stavebního povolení. Na základě žádosti města Moravské Budějovice (stavebník) ze dne 1. 4. 2015 Městský úřad Moravské Budějovice, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodnutím ze dne 13. 7. 2015, č. j. MUMB/ODSH/16343/2015, prodloužil platnost stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012, č. j. MUMB/ODSH/29599/2012, na stavbu „*Oprava inženýrských sítí v ulicích Petoutka, Nerudova, Veverkova, Moravské Budějovice – SO 01 – oprava komunikace*“ o 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně městský úřad povolil změnu termínu dokončení stavby do 31. 12. 2017.
2. Odvolání žalobců proti zmíněnému rozhodnutí žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Žaloba

3. Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Mají za to, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v rozporu s obsahem správního spisu, s právním řádem i s ustálenou judikaturou.
4. Žalobci zopakovali své argumenty, kterými zpochybňují zákonnost stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012 na předmětnou stavbu, resp. namítají jeho nicotnost. Ostatně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013 o odvolání proti stavebnímu povolení žalobci podali žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2015, č. j. 29 A 30/2013-175, zamítnuta.
5. V nyní podané žalobě brojí žalobci proti závěru žalovaného, že stavební povolení nabylo právní moci 2. 5. 2013 a že žádost o prodloužení doby platnosti stavebního povolení byla podána včas. Podle žalobců žalovaný nepřihlédl k zákonné povinnosti stavebníka zabezpečovat dobrý stav komunikací prováděním údržby a oprav vyplývající z § 154 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, resp. § 9 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Došlo tak k porušení zásady legality. Žalobci jsou přesvědčeni, že výroková část stavebního povolení netvoří jeden celek. Nesouhlasí proto se závěrem, že odvoláním nenapadená část rozhodnutí nabyla právní moci současně s rozhodnutím žalovaného o odvolání ze dne 17. 4. 2013, č. j. KUJI 25781/2013 ODSH 271/2013 – Ma/RODV, tedy 2. 5. 2013.
6. Žalobci dále nesouhlasí se závěrem žalovaného o nicotnosti vydaného stavebního povolení. Na základě stavebního povolení měla být opravena neexistující vozovka a neexistující chodník v ulici Veverkova na pozemku p. č. 4259/3. Nelze rozhodovat o něčem, co neexistuje; rozhodnutí je proto nicotné.
7. Podle žalobců dále došlo k porušení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v rozhodnutí neuvedl rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, konkrétně nezdůvodnil, proč nepřihlédl k námitce žalobců a navrhovanému

důkazu, že v ulici Veverkova na pozemku p. č. 4259/3 lze opravit pouze vozovku, která je široká 7 m a je bez chodníku. Postup žalovaného je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního i Ústavního soudu

8. Žalobci proto navrhli, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobcům právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul, že zákonnost stavebního povolení, které bylo prodlouženo, byla přezkoumána správními soudy. Krajský soud v Brně, Nejvyšší správní soud, ani soud Ústavní zákonnost stavebního povolení nezpochybnil.
10. Žalobci formálně brojí proti prodloužení stavebního povolení, předmětem sporu je však úprava provozu v dané lokalitě provedená před 10 lety (zavedení jednosměrného provozu v ulici Veverkova). Změna organizace dopravy nepředstavuje zásah do vlastnických práv žalobců, neboť k jejich nemovitosti lze přijet v souladu s dopravním značením. Je-li na ulici Veverkova již 10 let jednosměrný provoz, považuje projektová dokumentace tento stav za stávající. Případné námitky vlastníka sousední nemovitosti proti tomuto stavu nemohou být akceptovány. Řízení o prodloužení doby platnosti stavebního povolení bylo vedeno podle stavebního zákona a nelze na něj vždy vztáhnout správní řád.
11. Žalobci rozhodnutím žalovaného nebyli zkráceni na svých právech, proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobců

12. K vyjádření žalovaného podali žalobci dne 18. 4. 2017 repliku. V ní opětovně shrnuli dosavadní vývoj sporů mezi nimi a žalovaným, který započal v roce 2003, kdy byla změněna organizace dopravy v ulici Veverkova.
13. Co se týče zákonnosti stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012, žalobci uvedli, že v současné době je podána ústavní stížnost týkající se podjatosti senátu 29 A Krajského soudu v Brně, neboť tento senát nepřihlíží k argumentaci o nicotnosti stavebního povolení. Dodali, že změnou organizace dopravy v ulici Veverkova se značně prodloužila cesta do místa bydliště žalobců. Navíc obousměrná vozovka široká 7 m splňuje požadavek zákona a navíc poskytuje větší bezpečnost silničního provozu a chodců.
14. Žalobci proto setrvávají na svém žalobním návrhu.

V. Jednání

15. Soud na základě žádosti žalobců o projednání věci při ústním jednání nařídil jednání na 23. 5. 2018. Žalovaný se z jednání dne 4. 5. 2018 omluvil, nicméně souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Žalobci při ústním jednání vznesli námitku podjatosti všech soudců Krajského soudu v Brně, resp. členů rozhodujícího senátu. Odůvodnili ji tím, že žalovaný nevyčkal rozhodnutí soudu v této věci a již počátkem roku 2017 započal s předmětnou stavbou, což ilustruje, že žalovaný předem očekával zamítnutí podané žaloby.

16. Předseda senátu žalobcům sdělil, že námitka podjatosti musí být v souladu s § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), uplatněna do jednoho týdne ode dne, kdy se účastník o podjatosti dozvěděl. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Vzhledem k tomu, že žalobci podjatost soudců rozhodujícího senátu dovozovali ze skutečností, k nimž došlo počátkem roku 2017, je taková námitka podjatosti opožděná, proto k ní soud nepřihlížel a věc při jednání dne 23. 5. 2018 projednal a rozhodl. Žalobci trvali na tom, že o žalobě by měl rozhodovat jiný krajský soud, nicméně byli poučeni, že své výhrady proti postupu soudu při vypořádání námitky podjatosti lze uplatnit v případné kasační stížnosti proti konečnému rozhodnutí ve věci.
17. Při jednání provedl soud dokazování stavebním povolením ze dne 17. 12. 2012 a rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2015, č. j. 29 A 30/2013-175. Dokazování listinami, které jsou součástí správního spisu, soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu neprováděl (srov. rozsudek ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud zamítl návrhy žalobců na provedení dokazování stavebním povolením ze dne 7. 7. 2003, žádostí žalobce a) o poskytnutí informace dle § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích ze dne 11. 8. 2016 a usnesením o zastavení řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí zahájené dne 7. 1. 2008 na základě žádosti města Moravské Budějovice. Dospěl k závěru, že zmiňované listiny nemají přímou souvislost s nyní projednávanou věcí a jejich provedení jako důkazů je pro věc nadbytečné.

VI. Posouzení věci soudem

18. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 soudního řádu správního v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
19. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
20. Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je prodloužení doby platnosti stavebního povolení.
21. Podle § 115 odst. 4 stavebního zákona *stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. Doby platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Stavební povolení pozbývá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdrží oznámení stavebníka o tom, že od provedení svého záměru upouští; to neplatí, jestliže stavba již byla zahájena.*
22. Otázkou, jaké skutečnosti lze přezkoumávat v řízení o prodloužení doby platnosti stavebního povolení, či jaké námitky lze v takovém řízení vznášet, opakovaně řešil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012-39, uvedl, že „[r]ozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení je výsledkem samostatné a poměrně široké správní úvahy stavebního úřadu podmíněné žádostí stavebníka. Nejedná se o pokračování či prodloužení stavebního řízení, které bylo ukončeno vydáním pravomocného stavebního povolení, přestože je jasné, že probíhá ve věcné souvislosti a časové návaznosti na pravomocné stavební povolení. Je proto nezbytné z takového stavebního povolení vycházet, a to i s ohledem na požadavek právní jistoty a tzv. *presumpci správnosti*

správních aktů (...). Při prodloužení platnosti stavebního povolení je proto nutno vycházet především ze žádosti stavebníka a dále z toho, zda stavební povolení nebylo následně zrušeno, tj. zda existuje akt, který by měl být prodloužen.“ Obdobně v rozsudku ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 As 232/2015-46, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že podle „znění § 115 odst. 4 stavebního zákona, je stavební úřad povinen posoudit aktuální situaci v území za účelem zjištění, zda je možné stavbu stále realizovat, a to zejména s přihlédnutím k námitkám účastníků řízení a ochraně veřejných zájmů.“

23. V souladu s výše uvedeným je zřejmé, že v řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení dle § 115 odst. 4 stavebního zákona, se soud nemůže zabývat námitkami zpochybňujícími zákonnost původního stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012. Ostatně zákonnost stavebního povolení byla na základě žaloby žalobců předmětem samostatného soudního přezkumu, v němž stavební povolení obstálo; důvodnými nebyly shledány ani námitky směřující do nicotnosti stavebního povolení. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 20. 10. 2015, č. j. 29 A 30/2013-175, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013, č. j. KUJI 25781/2013 ODSH 271/2013 – Ma/RODV, zamítl. Správnost jeho závěrů následně potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 5 As 233/2015-47. Ústavní stížnost žalobců proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu byla usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3019/16, odmítnuta. V nyní projednávané věci je proto nutné vycházet ze skutečnosti, že v době rozhodování správních orgánů bylo stavebního povolení v platnosti. Za splnění podmínek uvedených v § 115 odst. 4 tak mohlo být prodlouženo.
24. Nejprve soud zkoumal, zda žádost o prodloužení doby platnosti povolení byla podána včas. Z předloženého správního spisu vyplývá, že stavební povolení nabylo právní moci dne 2. 5. 2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobců proti stavebnímu povolení (rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013).
25. Žalobci tvrdí, že stavební povolení nemohlo nabyt jako celek právní moci až 2. 5. 2013, neboť ve vztahu k ulicím Peroutka a Nerudova odvolání podáno nebylo. Žalovaný obdobně formulované námitce v napadeném rozhodnutí nevyhověl. Konstatoval, že na základě odvolání žalobců proti stavebnímu povolení přezkoumal žalovaný toto rozhodnutí jako celek.
26. Rozsahem přezkumu stavebnímu povolení ze dne 17. 12. 2012 na základě odvolání žalobců se Krajský soud v Brně zabýval již v rozsudku ze dne 20. 10. 2015, č. j. 29 A 30/2013-175, kterým přezkoumával zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013. V bodě 17 citovaného rozsudku soud uzavřel, že výklad žalobců o postupném nabývání právní moci stavebního povolení ve vztahu k jednotlivým částem povolované stavby (ke konkrétním ulicím) není možný. Žalovaný dle krajského soudu byl povinen přezkoumat na základě podaného odvolání stavební povolení jako jeden celek. Z citovaného názoru soud vychází i v předmětné věci při posuzování okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013. Stavební povolení bylo na základě odvolání žalobců přezkoumáno jako jeden celek. Nabylo tedy právní moci jako celek doručením rozhodnutí o odvolání účastníkům řízení – tedy 2. 5. 2013.
27. Žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení byla stavebníkem podána 1. 4. 2015, tedy v rámci dvouleté lhůty, která končila 2. 5. 2015. Žádost stavebníka tedy byla podána

včas, před uplynutím doby platnosti stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012 (§ 115 odst. 4 stavebního zákona).

28. Co se týče namítané nicotnosti stavebního povolení, resp. rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013, soud opětovně odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 30/2013-175 (zejm. bod 19), v němž soud odmítl námitku nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013, potažmo stavebního povolení. Totožný závěr zaujal i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 233/2015-47. Na základě závěrů vyslovených v pravomocných rozsudcích krajského soudu i Nejvyššího správního soudu tak stavební povolení ani rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013 nelze považovat za rozhodnutí nicotná.
29. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobců, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s podklady pro rozhodnutí, zejména neprovedl dokazování a nezjistil aktuální situaci v ulici Veverkova (existence chodníku, šíře vozovky apod.). Již v soudním řízení, jehož předmětem byl přezkum zákonnosti vydaného stavebního povolení ze dne 17. 12. 2012, soudy žalobcům vysvětlily, že *„projektová dokumentace řeší především způsob realizace stavby a její zamýšlenou podobu, tedy budoucí stav, neboť teprve podle stavebním úřadem schválené projektové dokumentace a na základě stavebního povolení je stavebník oprávněn stavbu provést. Argumentace (...), že projektová dokumentace řeší neexistující stav, a proto správní orgány rozhodovaly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, je tedy z povahy věci nesprávná“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 233/2015-47). Ze stejných důvodů je nutné jako irelevantní odmítnout námitky žalobců o nutnosti zjišťování aktuálního stavu v ulici Veverkova i v řízení o prodloužení doby platnosti stavebního povolení. Žalovaný tedy v předmětném řízení vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, za nezměněných předpokladů, na jejichž základě bylo stavební povolení vydáno. Nebyl povinen v napadeném rozhodnutí reagovat na návrhy žalobců o nutnosti zohlednění současné šířky vozovky v ulici Veverkova, neboť tyto okolnosti nebyly zásadní pro rozhodování o prodloužení doby platnosti stavebního povolení.
30. Soud shrnuje, že v dané věci existuje stavební povolení, jehož zákonnost nebyla zpochybněna soudními rozhodnutími, ani nebyla vyslovena jeho nicotnost. Správní orgány z něj proto při posuzování žádosti o prodloužení doby platnosti stavebního povolení vycházely a žádosti stavebníka podané v souladu s § 115 odst. 4 stavebního zákona vyhověly.
31. Námitky nezákonnosti rozhodnutí o prodloužení doby platnosti stavebního povolení proto soud v souladu s výše uvedeným neshledal důvodné.
32. Závěrem soud uvádí, že pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o prodloužení doby platnosti stavebního povolení nejsou rozhodné okolnosti související se změnou organizace dopravy v ulici Veverkova, k nimž mělo dojít v roce 2003. Jakkoli je z podání žalobců je patrné, že v uvedených skutečnostech žalobci spatřují prapůvod svých soudních sporů, nemají dané skutečnosti přímou souvislost se zákonností nyní přezkoumávaného rozhodnutí o prodloužení doby platnosti stavebního povolení. Soud tak k námitkám týkajícím se změn v organizaci dopravy v ulici Veverkova nepřihlížel.

VII. Závěr a náklady řízení

33. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 23. května 2018

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
K. M.